

внутр. справ, 2023. С. 310–312.

4. Про національну безпеку України : Закон України від 21 червня 2018 р. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2469-19#Text>.

5. Про зареєстровані кримінальні правопорушення та результати їх досудового розслідування. *Офіс Генерального прокурора*. URL : <https://gp.gov.ua/ua/posts/pro-zareyestrovani-kriminalni-pravorogushennya-ta-rezultati-yih-dosudovogo-rozsliduvannya-2>.

6. Судова статистика. *Судова влада України*. URL : https://court.gov.ua/inshe/sudova_statystyka/.

7. Мовчан Р. О., Бурда П. О. Кримінальна відповідальність за поширення військово значущої інформації (ст. 114-2 КК України); проблеми судової практики та вдосконалення законодавства. *Національна безпека України в умовах інформатизації та глобалізації суспільних процесів: сучасні загрози та кримінально-правове регулювання : матеріали VII Міжнар. наук.-практ. конф.* (м. Харків, 11 трав. 2023 р.). Харків, 2023. С. 210–216.

8. Мовчан Р. О. Аналіз кримінально-правової новели про несанкціоноване поширення військово значущої інформації (ст. 114-2 Кримінального кодексу України). *Юридичний науковий журнал*. 2022. № 4. С. 326–330.

9. Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів України щодо забезпечення протидії несанкціонованому розповсюдженню інформації про направлення, переміщення міжнародної військової допомоги в Україну, рух, переміщення або розміщення Збройних Сил України чи інших військових формувань України, вчинене в умовах воєнного або надзвичайного стану». *Верховна Рада України*. URL : <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/pubFile/1247719>.

УДК 391.91+343.93

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/540-543

Іван КРИЦАК

старший науковий співробітник
науково-дослідної лабораторії
з проблем досудового розслідування,
доцент кафедри кримінального права
і кримінології Харківського
національного університету
внутрішніх справ,
кандидат юридичних наук, доцент

**КРИМІНОТЕОЛОГІЧНІ ЗАСТЕРЕЖЕННЯ
ТАТУЮВАНЬ НА ТІЛІ ЛЮДИНИ**

Закон переходу кількісних змін у якісні має особливе значення у кримінології. Коли людина грішить, вдосконалюється у злому, вона в результаті багатьох спотикань/злodianь набуває іншої якості злої/злотної сутності, коли гріх повільно починає входити у наше серце, розум, нутро та діє на макромікромолекулярному рівні, обплутує/обтягує, як павутина, всю нервову систему, і тоді ворог роду людського, подібно хірургу, відсікає усілякі живильні сили, що дають справжнє мислення, істинний погляд на світ, місце людини в ньому. Виходом із таких станів є сповідання власних гріхів, щире каяття перед Господом у присутності духівника/старця, усіляке намагання більше не ставати на шлях зла, а найголовніше – Святе Причастя, участь у святій Євхаристії через прийняття божественного Тіла і Крові Господа нашого Ісуса Христа. Тоді щось дивне відбувається, переминюється в нутрі нашому на усіх вищезгаданих рівнях. Людина – це мікрокосмос, глиба, що здатна вмістити у себе все, що існує в галактиках, потойбіччі, й осмислити за умови правильності основ/фундаменту буття, що міститься у православній вірі, – найкоротшому шляху до Бога, заснованому апостолами та святими людьми, – афонським, нашим руським старцеством, багатьма мучениками і сповідниками, новомучениками за віру Христову. Крашого шляху за всю новохристиянську/новозавітну історію людство не придумало, ніж шлях покаяння та повстання з уз/пут гріха. Тому наше головне завдання – набувати іншої якості в результаті намагань у добрих станах, коли через багато спотикань людина здобуває відповідний досвід у доброму, що в кінцевому результаті приводить до досконалості.

Воістину, не може бути кращих, красивіших місць у світі, аніж Храм Божий,

Причастя Святих Христових Тайн. Неодмінно в результаті багатьох молитов, нічних неспань, багатьох протистоянь все ж вдається одну гадюку/змію лукаву, що гніздиться в серці/нутрі нашому, вбити, приголомшити. І це вже великий подвиг у непосильній боротьбі з противником.

Ми живемо в епоху цінностей, боротьби й протистоянь смислів, ідей, ідеологій, коли права людини вже не можуть/не в силі виконати тієї ролі, яка на них покладалася. Можливо, до сучасної людини вдається достукатись за допомогою духовно-сутнісного – цитат зі Священного писання та розмірковувань на основі багатьох напрацювань.

Великою загрозою нинішнього дня/часу є мода масових татуювань на тілі людини та багатьох інших спотворень, що ведуть до зміни образу Божого в людині. Особливо це стосується неповнолітніх/наших дітей/молоді/студентства та й дорослих загалом. Зло має властивість вдосконалюватись, переходити з багатьох кількісних змін у якісні, ще більш утверджувати злу сутність. Масове розмальовування стін вандалами у переломні 90-ті, зміна цивілізаційних основ і трансформація культур дали свої результати. Відповідна тенденція поширилась на багато країн. Слід усвідомити, що за написами тату прихована ідеологія зла, всього чужорідного, не властивого нашій ментальності. Очевидно, коли не протистояти відповідному негативному феномену, зло зовнішнє починає руйнувати духовну сутність людини. Пам'ятаємо, яким був захаращеним та розмальованим Нью-Йорк у 80-90-ті роки до втілення на практиці/в житті теорії розбитих вікон з мером Р. Джуліані. Нами активно відстоюється ідея, коли поряд із зовнішньою чистотою людина насамперед турбується/піклується про внутрішнє вихолощення зла. Тоді й світ довкола змінюється, стає кращим/красивішим. Єдиним шляхом виправлення є покаєння, сповідь у своїх гріхах священнослужителю Церкви Христової та Святе Причастя Тіла і Крові Христової, що здатне перемінити нас всередині. Тобто, коли буде внутрішня чистота у душі людини, тоді й довкола все буде чистим.

На практиці буває навпаки: людина, яка звикла до чистоти зовнішньої, з раннього дитинства вихолощує усяку багнюку. Такий стан рано чи пізно спонукає до чистоти душі й серця, помислів, намагання розібратись у своєму нутрі, звернувшись до голосу совісті тощо. У цьому ключі нами тривалий час відстоюється/пропонується розглядати теорію розбитих вікон, яка найкраще виправдала себе на практиці, з набагато глибших позицій – внутрішньої чистоти людини, вихолощення зла з її нутра, що згодом відображається на всьому зовнішньому, навіть якщо часто не прибрано довкола. Монахи Афону увесь час присвячують молитві, тому на зовнішню чистоту у них попросту/найчастіше немає часу. Так, за пророцтвами великого сучасного старця Єфрема Аризонського, падіння Афону відбудеться, коли почнуть багато будувати, вичищати все, а на молитву часу не буде. Тут потрібний розумний баланс, чуття всього духовного і міра зовнішнього/фізичного. Знаємо, що більшість святих були великими трудівниками/будівничими й, попри це, встигали у молитвах за правилом: «трудячись – молись», «запорука труда – добра молитва», «як ми молимося, таке наше і життя» тощо. Можна мати багатство зовнішнє, але бути вбогим внутрішньо, а можна, навпаки, стяжати зовнішню простоту, але при цьому багатство душі, радісність може хіба що зрівняти з пасхальною Воскресною радістю після Великого Посту та багатьох спотикань.

Татуювання – не християнська символіка, і це очевидно. Ми не маємо права робити тату. Дуже важливо звернутися до першої заповіді Закону Божого: «Я – Господь, Бог твій, що вивів тебе з землі Єгипетської, з дому неволі. Нехай не буде в тебе інших богів крім мене». У Біблії міститься заборона татуювання: «І не зробіте на тілі своїм нарізу за душу померлого, і не зробіте на собі наколеного напису»; «Ви, сини Господа, Бога вашого, не будете робити нарізів, і не вистригайте волосся над вашими очима за померлого».

Татуювання – це особливий зв'язок із духами тьми. Зображуючи на тілі сакральні знаки, людина впускає нечистого/лукавого духа у своє життя. Вона втрачає зв'язок з Богом. Татуювання засуджується, цілковито відкидається Церквою Христовою. Природа татуювання культова, магічна, подібно як і йога не від Бога.

Тут треба згадати, що людина створена за образом і подобою Божою. Говорячи про Трійцю Святу Єдиносущну і Нероздільну, важливими є слова з книги Буття: «Тож сказав Бог: «Сотворімо людину на наш образ і на нашу подобу, і нехай вона панує над рибою морською, над птаством небесним, над скотиною, над усіма дикими звірями й над усіма плазунами, що повзають на землі». І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх».

Сьогодні татуювання розглядається як намагання йти у ногу з часом XXI апокаліптичного/антихристового століття; як мода, традиція, тренд, крутість, своєрідна

краса, байдужість, що скажуть інші. Натомість забувається про ритуал, прив'язаний до містичного, хочемо ми того чи ні. Дійство нанесення тату має язичницьку природу. Для нас, православних, головним є печать Христова, що дається при хрещенні, Хрест Христовий, яким огороджуємо себе від усякого зла. «Не доторкайтеся моїх помазаників і не робіть зла моїм пророкам!»).

«Татуха», «наколки», «тюремний жаргон» стало нормою повсякденного життя, що негативно впливає на життя оточення, забруднює невидимо духовне середовище. Спеціалісти з видалення татувань наголошують, що поведінка людини різко змінюється після того, як вона зробила тату. Молоді люди починають скандалити, ревнувати через дрібниці, хоча до татувань відносини розвивалися ідеально і все йшло до створення повноцінної сім'ї.

Слід замислитись над тим, що тату змінює людину, її характер, адже несе в собі відповідну символіку, притягує неприємності, зло. Однак наразі мода на такі «прикраси» не минає, а, навпаки, посилюється. З нанесенням відповідного символу на тіло з людиною трапляються нещастя, навіть суїциди.

Ще наші предки знали загрозу тату, чого їм навіть на думку не спало, адже люди жили однаково свято як у монастирях, так і в миру, вони були богобоязними. За такий гріх сучасності Господь попускає різного роду скорботи, потрясіння, міжособищі, війни, адже цим самим проганяється/відходить Благодать Божа, Благодать Духа Святого, яка все живить/оживляє/животворить. «Хіба ж не знаєте, що ваше тіло – храм Святого Духа, який живе у вас? Його ви маєте від Бога, тож уже не належите до себе самих. Ви бо куплені високою ціною! Тож прославляйте Бога у вашому тілі!»).

Добре відомо, які болі/страждання треба витерпіти, щоб зняти татування. Найдавніший спосіб – зрізати шматок шкіри ножем чи скальпелем. У пластичних хірургів видалення тату великої площі відбувається протягом кількох років. Можна пересадити на місце вирізаної ділянки шкіру, наприклад, зі спини чи інших місць, але натомість з'являються рани у таких ділянках. Можна видаляти тату лазером, але він пропалює тканини на значну глибину, вони відмирають, та з'являються рубці.

Набивши тату, найчастіше молоді люди провокують оточення на увагу, що дає відчуття своєї значущості. Але ж йдеться про «свята святих» – тіло людини. Особливо слід замислитись над тим, яку біду і горе несе татування для наших дітей як майбутньої нової генерації.

Безперечно, що татування змінює життя людини, навіть якщо ми не надаємо жодного значення містиці. Здійснюючи акт з нанесення татування на своє тіло, ми беремо/приймаємо на себе як визначальний який-небудь знак, а найчастіше кидаємо виклик оточенню. Людина вже не зможе залишитися колишньою, такою, як була. І ця зміна не несе людині ні спокою, ні миру в душі. Говорячи психоаналітичною мовою, татування працює як якір, що затягує у безодню/прірву/провалля. Воно нагадує людині, який вибір вона зробила свого часу, та підганяє відповідні емоції до символу, що зображений. Тобто тату – це клеймо звіра, навіть під благими намірами.

Людина сприймає навколишній світ через відповідні символи. За кожним фізичним об'єктом стоїть традиція, осмислення, що діє на нас через підсвідомість. Ми недооцінюємо силу знаків, символів, тому татування зовсім не випадкове. Тату-салони мають відповідну символічну силу тяготи, яка добре відчувається на духовному рівні. Ось чому не варто наколювати навіть безневинні, на перший погляд, малюнки. Магічна природа і сила татувань ієрогліфів є очевидною. Магічні знаки з давніх-давен використовувалися для язичницьких ритуалів, де часто жертва приносилась через кров. Татування спричиняє біль, страждання, тому людина також є жертвою.

Через татування нечистий дух здобуває собі волю людини. Страшно уявити посмертну долю християнина, коли він стоятиме перед Богом і на своєму тілі матиме татування, що свідчить про його приналежність нечистому духові.

Татування несе в собі загрозу багатьох хвороб, алергічних реакцій, подразнень та екзем, зараження крові, гепатиту чи СНІДу, ракових пухлин та онкологічних захворювань шкіри. Татуванням ми втручаємось в енергетику людини, її нервову систему, руйнуємо духовно-сутнісні рівні ества нашого.

Неякісні матеріали можуть призвести до розвитку різноманітних алергій, запалень, змертвіння тканин, утворення потворних шрамів. Найбільшою загрозою є всілякі інфекції, адже свіже татування – це те саме, що відкрита рана.

З татуванням збільшується рівень агресії, відчаю, спостерігається апатія та лінь, які важко подолати. Свідомо змінюючи своє тіло, подароване Богом, ми змінюємо не лише свою

фізичну реальність, а й духовну, що може спричинити погіршення фізичного та психічного здоров'я, проблеми у роботі, відносинах тощо.

А якщо людина різко набрала у вазі чи, навпаки, схудла? Задумайтесь також про старість, яким потворним буде тату на нашому тілі. Крім того, з часом змінюються цінності, переконання особистості, коли тату може стати для людини неприємним і дратівливим.

Татування призводить до смертей молодих людей, вживання алкоголю, наркотиків, ожиріння. Це VIP-квиток до смерті. Татування визначає, до якого роду чи племені ми належимо. Воно розвиває гордість, блуд, спраглисть слави, блюзнірство, заздрість. Після одного тату з'являється ненаситна потреба в інших, що свідчить про подальше гріхопадіння та служіння похоті/пристрастям. Відомий шведський татувальник О. Ског написав на дверях своєї майстерні: «Татуюються лише слабкі».

Пірсинг, ботокс, контурна пластика губ, багато інших спотворень тіла людини – також різновиди гріховних форм сучасних модифікацій тіла людини. З давніх-давен пірсинг, тобто прокол тіла: вуха, губ, носа та інших його частин, – це знак/символ рабства. Він активно практикується у народів язичницької культури – в Індії, африканських племенах. Татування – це тавро, що зводить людину до рівня тварини, подібно як худоба носить тавро власника, а раб – татування з ім'ям свого господаря.

Тіло людини не належить їй, воно є власністю Бога, належить Господу. Наносючи зображення, ми оскверняємося, йдемо проти волі Божої. Тіло слід цінувати, не знищувати всілякими гріхами, щоб у ньому жив Господь, щоб з нами перебувала печать Благодаті Святого Духа, дана нам при хрещенні.

УДК 343.222

DOI: 10.31733/15-03-2024/1/543-545

Валентин ЛЮДВІК

доцент кафедри кримінального
права та кримінології,
кандидат юридичних наук, доцент

Діана РУКІНА

студентка ННІ права
та інноваційної освіти
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

КРИМІНАЛЬНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ ПОЛІЦІЇ ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ, ЯКІ ЗАЛУЧЕНІ ДО БЕЗПОСЕРЕДНЬОЇ УЧАСТІ В БОЙОВИХ ДІЯХ

Оборона територіальної цілісності, державного суверенітету, забезпечення безпеки населення та інтересів держави – все це нові виклики, які постають перед нашою країною у зв'язку із введенням воєнного стану як нового виклику для можливості сталого функціонування правової дійсності України, де особливу роль у її забезпеченні відіграють правоохоронні органи шляхом виконання покладених на них обов'язків, що викликало розширення їхніх повноважень задля забезпечення та здійснення заходів правового режиму воєнного стану.

До ст. 24 Закону України «Про Національну поліцію» було внесено зміни згідно з Законом України від 21 березня 2023 р. «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України та інших законів України щодо врегулювання окремих питань діяльності Національної поліції України під час дії воєнного стану» в частині доповнення спеціальними повноваженнями органів та підрозділів, які беруть безпосередню участь у протидії воєнним загрозам. Так, за ч. 4 вищезгаданої статті передбачено ряд правових підстав участі поліцейських поліції особливого призначення Національної поліції України в ході відсічі збройної агресії проти України, де такий підрозділ може брати участь в обороні України відповідно до Закону України «Про оборону України» за рішенням військового командування, погодженим з керівником поліції або уповноваженою ним особою, шляхом безпосереднього ведення бойових дій [5].